

I. Aplicarea legii penale speciale

I. Trafic de persoane. Proxenetism. Neretroactivitatea legii penale

C. pen., art. 11, art. 329 alin. (2)
C. proc. pen., art. 25, art. 27 pct. 2, art. 197 alin. (2)
Legea nr. 678/2001, art. 21

Pornind de la principiul neretroactivității legii penale înscris în art. 11 C. pen., potrivit căruia legea penală nu se aplică faptelor care, la data când au fost săvârșite, nu erau prevăzute ca infracțiuni, prevederile Legii nr. 678/2001 nu pot fi aplicate unei fapte penale comise anterior intrării sale în vigoare, respectiv înainte de 11 decembrie 2001, atât timp cât la data săvârșirii și a descoperirii faptei nu erau în vigoare prevederile acestui act normativ.

I.C.C.J., secția penală, decizia nr. 5361 din 20 octombrie 2004

Prin sentința penală nr. 367 din 19 iunie 2002, pronunțată de Judecătoria Câmpulung, inculpatul B.R. a fost condamnat la 7 ani închisoare, în condițiile art. 57 C. pen., pentru infracțiunea prevăzută de art. 329 alin. (2) C. pen., cu aplicarea art. 13 C. pen. Inculpatul a fost obligat să plătească suma de 3.000.000 lei cheltuieli judiciare statului.

Instanța a reținut că la 18 septembrie 2001, în urma unei razii efectuate de poliție la domiciliul inculpatului, au fost găsite trei tinere, dintre care una minoră, precum și un set de acte de identitate și legitimații de serviciu ale mai multor persoane de sex masculin.

Din declarațiilor celor trei tinere s-a reținut că au fost cumpărate de inculpat de la numitul N.C. din Brașov, în perioade diferite, pentru suma de 200 dolari S.U.A., fiecare, care le-a obligat să întrețină relații sexuale cu diferiți bărbați, în schimbul unor sume de bani pe care le încasa inculpatul.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel inculpatul, care a criticat hotărârea pentru încălcarea normelor de competență materială și pentru greșita sa condamnare.

Prin decizia penală nr. 643 din 29 octombrie 2002, Tribunalul Argeș a respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpat, cu motivarea că judecătoria a fost competentă să judece fapta, întrucât infracțiunea de proxenetism a fost descoperită la 18 septembrie 2001, iar Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane a intrat în vigoare la 11 decembrie 2001, așa încât, potrivit art. 11 C. pen., nu se aplică faptelor anterioare, legea penală neavând caracter retroactiv.

În termen legal, împotriva acestei ultime hotărâri a declarat recurs inculpatul B.R., care a invocat aspecte de nelegalitate și netemeinicie constând în încălcarea normelor privind competența materială, prin judecarea cauzei în primă instanță de Judecătoria Câmpulung, atât timp cât competența revenea Tribunalului Argeș, în raport de modificările aduse prin Legea nr. 678/2001.

Prin decizia penală nr. 705 din 19 decembrie 2002, Curtea de Apel Pitești a admis recursul declarat de inculpat, a casat hotărârile atacate și a trimis cauza, pentru a fi soluționată în fond, Tribunalului Argeș.

Procedând la judecarea cauzei, după casare, Tribunalul Argeș, prin sentința penală nr. 363 din 21 octombrie 2003, reținând aceeași situație de fapt, pe baza probelor administrate, a hotărât condamnarea inculpatului B.R. la 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. S-a dispus ca pedeapsa aplicată să se execute potrivit art. 86¹ C. pen., fiind stabilit un termen de încercare de 4 ani. Pe durata termenului de încercare a fost obligat să se supună măsurilor de supraveghere prevăzute de art. 86³ lit. b)-d) C. pen., iar în ce privește măsura prevăzută la lit. a), s-a dispus a fi a adusă la îndeplinire prin Poliția municipiului Câmpulung Muscel, județul Argeș.

S-a dispus confiscarea de la inculpat a sumei de 2.000.000 lei prin obligarea sa la plata sumei către stat.

Prin decizia penală nr. 29 din 5 februarie 2004, Curtea de Apel Pitești a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș împotriva ultimei hotărâri pronunțate în cauză, a desființat în parte hotărârile atacate și rejudecând în limitele casării, a dispus ca măsura de supraveghere prevăzută de art. 86³ lit. a), instituită în sarcina intimatului inculpat, să fie adusă la îndeplinire prin prezentarea acestuia la Poliția municipiului Câmpulung Muscel, în ultima zi de sâmbătă a fiecărei luni.

Referindu-se la critica vizând greșita individualizare a pedepsei, formulată de parchet, instanța de apel a apreciat că s-a făcut o justă individualizare prin aplicarea unei pedepse orientate spre limita

minimă legală și cu executarea în condiții de suspendare sub supraveghere, având în vedere datele ce caracterizează pozitiv pe inculpat.

În termen legal, împotriva acestei hotărâri a declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Pitești, care prin motivele scrise a susținut, în esență, greșita individualizare a pedepsei prin aplicarea unei pedepse minime și cu suspendare sub supraveghere, în condițiile în care inculpatul a comis o infracțiune cu un grad ridicat de pericol social determinat de modalitatea concretă în care acesta a desfășurat activitatea infracțională.

Oral, reprezentantul parchetului a declarat că înțelege să modifice recursul, invocând cazul de casare prevăzut de art. 385⁹ alin. (1) pct. 1 C. proc. pen., prin aceea că nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie, sancționate cu nulitate absolută, potrivit art. 197 alin. (2) C. proc. pen.; în dezvoltarea acestui motiv, s-a susținut că instanța competentă să judece în fond infracțiunea dedusă judecării era Judecătoria Câmpulung, având în vedere principiul neretroactivității legii penale. Această critică urmează a fi examinată și din oficiu, potrivit art. 385⁹ alin. (3) C. proc. pen. și, în conformitate cu art. 385⁹ alin. (1) pct. 1 C. proc. pen., se va constata că unele hotărâri pronunțate în cauză sunt supuse casării pentru cele ce urmează.

Pornind de la principiul neretroactivității legii penale, înscris în art. 11 C. pen., potrivit căruia legea penală nu se aplică faptelor care, la data când au fost săvârșite, nu erau prevăzute ca infracțiuni, se constată că prevederile Legii nr. 678/2001 nu pot fi aplicate unei fapte penale comise anterior intrării sale în vigoare, respectiv la 11 decembrie 2001. În cauză, fapta dedusă judecării a fost comisă la începutul anului 2001, când inculpatul a îndemnat la prostituție mai multe tinere, printre care și o minoră, activitate infracțională din care obținea sume de bani.

În acest context, fapta a fost corect încadrată, în drept, în prevederile art. 329 alin. (2) C. pen. și judecată, în fond, de Judecătoria Câmpulung Muscel, care a condamnat pe inculpat, în condițiile art. 13 C. pen., la o pedeapsă în limitele legale prevăzute de art. 329 alin. (2) C. pen. (sentința penală nr. 367 din 19 iunie 2002 a Judecătoriei Câmpulung Muscel).

Judecătoria Câmpulung și Tribunalul Argeș, instanțe care au soluționat cauza într-un prim ciclu, în fond și apel, au respectat normele imperative privind competența după materie, atât timp cât la data săvârșirii și a descoperirii faptei (septembrie 2001) nu erau în vigoare prevederile Legii nr. 678/2001, care nu se puteau aplica retroactiv

unor fapte comise anterior intrării în vigoare. De altfel, și art. 21 din această lege prevede expres că urmărirea penală se efectuează de procuror și cauza se judecă în primă instanță de tribunal numai pentru infracțiunile prevăzute în prezenta lege.

Cum fapta dedusă judecății s-a comis anterior intrării în vigoare a Legii nr. 678/2001, nu îi erau aplicabile prevederile art. 21 din această lege, ce privesc procedura judiciară, pentru că altfel, în plan substanțial, se proceda la încălcarea principiului neretroactivității legii penale prevăzut de art. 11 C. pen., iar în plan formal, infracțiunea era judecată cu încălcarea unor norme legale obligatorii privind competența după materie, încălcare sancționată de art. 197 alin. (2) C. proc. pen. cu nulitate absolută.

Acestea sunt considerentele pentru care în primul ciclu procesual, atât instanța de fond, cât și cea de apel au respectat prevederile art. 11 C. pen. și ale art. 25, art. 27 pct. 2 C. proc. pen., motiv pentru care, prin admiterea recursului declarat de parchet, acestea se vor menține, urmând a fi casate doar hotărârile care au încălcat aceste norme.

Drept urmare, casând hotărârea pronunțată în recurs (în primul ciclu procesual), precum și hotărârile pronunțate în primă instanță și în apel (în al doilea ciclu procesual), cauza va fi trimisă la Curtea de Apel Pitești, competentă să soluționeze recursul declarat de inculpatul B.R. împotriva deciziei nr. 643 din 29 octombrie 2002 a Tribunalului Argeș, prin care s-a respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpat.

În conformitate cu art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) C. proc. pen., recursul declarat de parchet a fost admis, au fost casate hotărârile lovite de nulitate absolută, iar cauza a fost trimisă pentru rejudecare la instanța competentă.

2. Trafic de minori. Proxenetism. Deosebiri. Aplicarea legii speciale. Consecințele deosebit de grave ale infracțiunilor reglementate de Legea nr. 678/2001. Caracterul secret al ședinței de judecată

C. pen., art. 329 alin. (1)-(3)
C. proc. pen., art. 197 alin. (2) și (3), art. 290 alin. (1), art. 334
Legea nr. 678/2001, art. 12, art. 13, art. 24 alin. (1)
Legea nr. 39/2003

1. Infracțiunea prevăzută de art. 329 C. pen. și infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 678/2001 au un conținut identic

raportat la latura obiectivă, iar dacă există un concurs de texte penale este aplicabilă legea specială, respectiv dispozițiile Legii nr. 678/2001, și nu cele ale art. 329 C. pen.

2. Dispozițiile art. 14 din Legea nr. 678/2001 au fost abrogate prin Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității și, în consecință, acestea nu mai pot fi reținute în încadrarea juridică a faptelor incriminate de acest act normativ.

I.C.C.J., secția penală, decizia nr. 3537 din 7 iunie 2005

Prin sentința penală nr. 528 din 2 iulie 2004, Tribunalul Dolj schimbă încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpații L.D., U.R.E. și M.G.S., dintr-o infracțiune prevăzută de art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, raportat la art. 14 din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., într-o infracțiune prevăzută de art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., pentru fiecare inculpat și dintr-o infracțiune prevăzută de art. 13 alin. (3) teza I și alin. (4) teza a III-a din Legea nr. 678/2001, raportat la art. 14 din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., într-o infracțiune prevăzută de art. 13 alin. (3) teza I și alin. (4) teza a III-a din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a) C. proc. pen., raportat la art. 10 alin. (1) lit. d) C. proc. pen., achită pe inculpații L.D., U.R.E. și M.G.S., pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 329 alin. (1), (2) și (3) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen.

1. Condamnă pe inculpatul L.D.:

– în baza art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74 C. pen. și art. 76 alin. (1) lit. b) C. pen., la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen.;

– în baza art. 13 alin. (3) teza I și alin. (4) teza III din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74 C. pen. și art. 76 alin. (1) lit. b) C. pen., la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen.

În temeiul art. 33 lit. a) și art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen., s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. Au fost aplicate dispozițiile art. 64 C. pen. pe

durata prevăzută de art. 71 C. pen. S-a dedus din pedeapsa aplicată perioada detenției preventive de la 26 noiembrie 2003 la 19 mai 2004.

2. Condamnă pe inculpata U.R.E.:

– în baza art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74 C. pen. și art. 76 alin. (1) lit. b) C. pen., la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen.;

– în baza art. 13 alin. (3) teza I și alin. (4) teza III din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74 C. pen. și art. 76 alin. (1) lit. b) C. pen., la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen.;

– în baza art. 78 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74 și art. 76 C. pen., la pedeapsa de 6 luni închisoare.

În baza art. 33 lit. a) și art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen., s-a dispus ca inculpata să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. Au fost aplicate dispozițiile art. 64 C. pen. pe durata prevăzută de art. 71 C. pen. S-a dedus din pedeapsa aplicată perioada detenției preventive de la 26 noiembrie 2003 la zi și s-a menținut starea de arest.

3. Condamnă pe inculpatul M.G.S.:

– în baza art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74 C. pen. și art. 76 alin. (1) lit. b) C. pen., la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen.;

– în baza art. 13 alin. (3) teza I și alin. (4) teza III din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74 C. pen. și art. 76 alin. (1) lit. b) C. pen., la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen.;

– în baza art. 291 C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74 și art. 76 C. pen., la pedeapsa de 2 luni închisoare;

– în baza art. 77 alin. (2) din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., art. 74 și art. 76 C. pen., condamnă pe același inculpat la pedeapsa de 6 luni închisoare.

În baza art. 33 lit. a) și art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen., s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. Au fost aplicate dispozițiile art. 64 C. pen. pe durata prevăzută de art. 71 C. pen. S-a dedus din pedeapsa aplicată perioada detenției preventive de la 26 noiembrie 2003 la zi și s-a menținut starea de arest.

S-a dispus confiscarea de la inculpata U.R.E. a sumei de 656.370.720 lei, reprezentând echivalentul în lei a sumei de 16.160 euro, de la inculpatul L.D. a sumei de 406.170.000 lei, reprezentând echivalentul în lei a sumei de 10.000 euro și de la inculpatul M.G.S. a sumei de 1.421.595.000 lei, reprezentând echivalentul în lei al sumei de 35.000 euro. S-a dispus anularea actelor false. Inculpații au fost obligați la plata sumei de câte 8.000.000 lei fiecare, cheltuieli judiciare statului.

În fapt, prima instanță a reținut următoarele:

La data de 6 octombrie 2003, lucrătorii de poliție din cadrul C.Z.C.C.O.A. Craiova l-au depistat în trafic pe inculpatul M.G.S. în timp ce conducea prin Craiova autoturismul Mercedes 350 SE. Cercetările efectuate au stabilit că numărul de înmatriculare sub care autoturismul inculpatului a circulat, era fals, întrucât acesta aparține, în realitate, unui autoturism marca Lăstun, proprietatea numitului E.C.P. din municipiul Timișoara. Autoturismul Mercedes 350 SE a fost cumpărat de către inculpat din Italia, în baza contractului din 16 octombrie 2000, cu suma de 14.000 dolari S.U.A., fiind înmatriculat în Italia. Întrucât autoturismul nu putea fi înmatriculat în România, inculpatul a apelat la o persoană din municipiul Timișoara, rămasă neidentificată, și a obținut, astfel, certificatul de înmatriculare și cartea de identitate ale autovehiculului, completate pe numele H.A. pentru un autoturism Mercedes. Raportul de expertiză tehnică nr. 22812 din 6 noiembrie 2003 a stabilit că certificatul de înmatriculare și cartea de identitate sunt contrafăcute.

Inculpatul M.G.S. a condus acest autoturism în mai multe rânduri pe drumurile publice din țară, ocazie cu care le-a prezentat agenților de circulație certificatul de înmatriculare, fără ca aceștia să observe însă că actul este contrafăcut. În declarațiile date, inculpatul a recunoscut că avea cunoștință despre imposibilitatea înmatriculării autoturismului în România, întrucât nu corespundea normelor EURO 2 impuse de legislație și a arătat că în lunile aprilie-mai 2003 a încercat să înscrie autoturismul pe numele său, însă nu a reușit, dar a negat că ar fi avut cunoștință despre contrafacerea certificatului de înmatriculare și a cărții de identitate sau despre faptul că numerele de înmatriculare sunt false. Întrucât existau informații cu privire la achiziționarea acestui autoturism din banii obținuți prin racolare de persoane, trimise apoi în Italia în scopul exploatării lor, au fost extinse cercetările și au rezultat următoarele:

1. În luna decembrie 2002, partea vătămată G.A.O. din Drobeta Turnu-Severin, prin intermediul prietenului său L., a cunoscut-o pe

inculpata U.R.E. Cu ocazia discuțiilor purtate în mai multe rânduri, inculpata s-a oferit să o ajute pe partea vătămată cu bani în vederea obținerii pașaportului și să-i plătească cheltuielile de transport până în Italia, urmând să fie angajată la un restaurant; demersurile în acest sens trebuiau făcute tot de către inculpată, după care partea vătămată trebuia să restituie inculpatei suma datorată. Conform înțelegerii, partea vătămată și inculpata urmau să locuiască în același imobil, situat într-o localitate de lângă Roma, imobil în care inculpata a mai locuit anterior cu chirie. Inculpata a suportat toate cheltuielile ocazionate de obținerea pașaportului, ca și cele de deplasare pe ruta Craiova – Drobeta Turnu-Severin și retur, așa cum rezultă din declarația martorului C.I.I., taximetrist, proprietar al autoturismului, cu care inculpata și partea vătămată s-au deplasat. În perioada decembrie 2002-martie 2003, partea vătămată a locuit în Italia, împreună cu U.R.E.; către sfârșitul lunii decembrie a fost prezent în același imobil și inculpatul M.G.S.

Odată ajuns în Italia, părții vătămate i s-a cerut să se prostitueze, dar inițial a refuzat, motivând că a venit în Italia pentru a se angaja ca barman, așa cum i s-a promis. Deoarece pașaportul și actul de identitate se aflau asupra inculpatei U.R.E. și pentru că aceasta îi pretindea părții vătămate restituirea datoriei, în cele din urmă, partea vătămată a fost obligată să se prostitueze, fiind instruită de cei doi inculpați cu privire la modul în care urma să atragă clienții și la sumele pe care să le pretindă de la aceștia. În fiecare noapte, în urma practicării prostituției, partea vătămată obținea în medie 500 euro, din care reținea 150-200 euro, diferența fiind dată inculpaților U.R.E. și M.G.S. Partea vătămată a apreciat că a obținut, astfel, aproximativ 30.000 euro, din care inculpaților le-a dat în total 20.000 euro.

În luna martie 2003, partea vătămată a reușit să fugă din imobil și a locuit până în luna mai 2003 cu un cetățean italian pe nume M., acesta fiind unul dintre clienții săi în perioada în care a practicat prostituția. Pe la mijlocul lunii mai 2003, partea vătămată a revenit în România, după care s-a întors înapoi, în Italia, unde a locuit la M. câteva luni, iar după ce s-a certat cu acesta, neavând unde locui, a locuit «în stradă», cu scopul de a practica prostituția și de a obține banii necesari pentru alimente și haine. În această împrejurare, le-a cunoscut și pe părțile vătămate D.C., I.L.E. și C.M.

Din discuțiile purtate cu acestea, a reieșit că locuiau în același imobil cu inculpații U.R.E., M.G.S. și L.D., venind din România în ziua de 13 mai 2003, fiind convinse că vor fi angajate după cum le-au

promis inculpații, însă au fost obligate să se prostitueze. Neavând unde locui, partea vătămată G.A.O. a mers la imobilul în care erau găzduite celelalte trei părți vătămate și inculpații și a acceptat să practice prostituția, iar din banii obținuți să le dea inculpaților contravaloarea chiriei și a transportului de la imobil la locul unde practica prostituția.

În această perioadă, partea vătămată le-a mai dat inculpaților U.R.E. și M.G.S. suma de 1.000 euro. Celelalte părți vătămate au obținut sume importante din practicarea prostituției, din care au dat inculpaților, după cum urmează: L.D., suma de 10.000 euro de la partea vătămată D.C.; M.G.S., suma de 25.000 euro de la partea vătămată I.L.E. și, deși nu a fost posibilă audierea și a lui C.M., întrucât este plecată din țară, s-a reținut că și aceasta a obținut sume apropiate ca valoare de cele obținute de celelalte părți vătămate, existând astfel posibilitatea reală de a-i fi dat tot lui M.G.S. suma de 10.000 euro. S-a reținut că părțile vătămate I.L.E., D.C. și C.M. au plecat din România la 13 mai 2003, fiind însoțite de M.G.S. și L.D., iar când au sosit la imobilul în care au fost cazate, au găsit-o acolo pe U.R.E.

2. După ce au revenit în România, văzând că activitatea de exploatare sexuală a persoanelor este profitabilă, inculpații au continuat să racoleze tinere, pe care le-au cazat la domiciliul lui L.D., până când puteau obține actele necesare, respectiv actele de identitate și pașapoartele. Pentru a le convinge să plece în Italia, inculpații le-au spus, și de această dată, părților vătămate că urmează să fie angajate ca barman sau lucrător în bucătăria unor restaurante.

În luna august 2003, inculpatul L.D. a întâlnit întâmplător în Gara din Craiova, pe minora P.M., zisă R., din municipiul Tecuci, care era plecată de acasă, întrucât susținea că a fost victima unui viol și îi era rușine să mai stea în localitate. Profitând de situația dificilă în care se afla minora, în sensul că era singură și fără bani, inculpatul s-a oferit să o ajute, promițându-i că o va caza până în dimineața zilei următoare. La domiciliul inculpatului L.D. se mai aflau și părțile vătămate P.N., zisă N., minoră, și N.M. În ziua următoare, la domiciliul lui L.D. au venit și M.G.S. și U.R.E., cei trei inculpați înțelegându-se cu privire la modul în care aceste părți vătămate urmau să ajungă în Italia.

Întrucât minorei P.M. îi era necesar un act de identitate cu domiciliul în Craiova și un pașaport, inculpatul L.D. a apelat la un prieten pe nume J.C.D., care la rândul său avea cunoștințe la serviciul de resort, însă nu s-a reușit obținerea actelor, deoarece fiind minoră, părții vătămate îi era necesar consimțământul părinților. Pentru a-i

induce în eroare pe martor și pe funcționarii publici, inculpatul L.D. a recomandat-o pe minoră ca fiind nepoata sa, arătând că intenționează să o găzduiască pe perioada cât este elevă, deoarece provine dintr-o familie dezorganizată. Neavând posibilitatea de a o exploata în Italia, inculpatul L.D. a obligat-o pe minoră să întrețină raporturi sexuale cu șapte bărbați pe care inculpatul i-a adus la domiciliul său.

În perioada în care cele trei părți vătămate au locuit la domiciliul lui L.D., acesta le-a interzis să părăsească imobilul, fără consimțământul său și atunci când mergeau în oraș le-a cerut să procedeze în așa fel încât să nu fie observate de prea multe persoane și să nu aducă în imobil persoane străine. Totodată, asupra celor trei părți vătămate au fost exercitate amenințări și violențe din partea inculpaților. Nemaiaceptând această situație, P.M. a reușit să fugă din imobilul în care era găzduită și, cu ajutorul organelor de poliție, T.F. a plecat cu trenul spre București și apoi spre Tecuci.

Cealaltă minoră, partea vătămată P.N., fusese racolată de către L.D. și U.R.E., după ce au aflat de la martorul L.Ș. că au o situație materială și familială dificilă. Cei doi inculpați au încercat să recupereze actul de naștere, actul de identitate și pașaportul de la părinții minorei, apelând chiar și la lucrătorii de poliție din comunele Bistreț și Bârca, cărora le-au spus că intenționează să o ajute pe minoră prin angajare în Craiova, la un magazin ce aparținea lui U.R.E., însă nu au reușit, deoarece tatăl minorei nu a fost de acord să-i dea acesteia actele, motivând că trebuie să-și continue studiile. În perioada următoare, inculpata U.R.E. s-a deplasat de mai multe ori în comuna Bârca, cu un autoturism BMW proprietate personală, pe care l-a condus fără a poseda permis de conducere, pentru a o convinge pe minoră să meargă la Craiova. În cele din urmă, minora a reușit să intre în posesia actelor și s-a deplasat la domiciliul lui L.D., folosindu-se de suma de 100.000 lei primită de la U.R.E.

Cealaltă parte vătămată N.M. a fost dusă în domiciliul lui L.D. de către U.R.E., însă nu au putut fi stabilite împrejurările în care a fost racolată, deoarece nu a putut fi audiată, fiind plecată de la domiciliu cu adresă necunoscută, iar inculpata a negat orice implicație în cauză.

Părțile vătămate P.N. și N.M. au plecat în luna septembrie 2003 în Italia, fiind cazate în același imobil în care au locuit anterior și celelalte părți vătămate. Împreună cu acestea, în aceeași perioadă a fost în Italia și minora T.D. Ieșirea din țară a părților vătămate s-a făcut în ziua de 28 septembrie 2003, cu autoturismul BMW proprietatea lui U.R.E., condus de aceasta. Părțile vătămate au consimțit să